

Κυριακή 25 Αύγουστου 2019.

Κυριακή Ι΄ Ματθαίου

Μτθ. 17, 14 – 23.

«Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν» (Μτθ. 17, 15).

Ἡ ἀπελπισμένη φωνή τοῦ πονεμένου πατέρα ἀκούγεται ἐκκωφαντικά σήμερα καί πραγματικά πρωταγωνιστεῖ ἀπόλυτα. Ἀντηχεῖ στήν ἀκοή μας, καθώς ἡ προσδοκία τῆς θεραπείας τοῦ παιδιοῦ του ἀπό τή δαιμονοπληξία τόν φέρνει κοντά στόν Ἰησοῦ.

Ἡ κραυγή τοῦ πονεμένου πατέρα: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν» εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρη σήμερα περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή. Ἐκεῖνο τό παιδί εἶχε πληγεῖ ἀπό τίς δαιμονικές ἐνέργειες καί ταλαιπωροῦνταν κάτω ἀπό τήν κακία τοῦ δαίμονα. Σήμερα ἡ κατάσταση μέ τά παιδιά μας δέν εἶναι καί πολύ καλύτερη. Στήν ἐποχή μας τό συμφέρον, ἡ ἐπιπολαιότητα, ἡ ἄγνοια καί ἡ ἀπιστία τῶν ἐνηλίκων ἔφεραν τά παιδιά καί τούς νέους στήν ἀπάνθρωπη ἐξουσία τοῦ διαβόλου. Χωρίς ντροπή καί χωρίς

δισταγμό τά νειᾶτα ἀπομακρύνονται συστηματικά ἀπό τό Θεό. Ἡ κοινωνία μας σέ επίπεδο πολιτικό, μαθητικό καί οἰκογενειακό στέρησε ἀπό τά παιδιά τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή τους. Στά σχολεῖα ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας κατάντησε θρησκεία συγκρίσιμη μ' ὅλες τίς ἄλλες. Στό πεζοδρόμιο καί στίς παρέες ἡ Ἐκκλησία διαβρώθηκε ὡς κάτι ἀναχρονιστικό, οἱ λειτουργοί της διασύρθηκαν ὡς ὑποκριτές καί ἀπατεῶνες. Ἡ οἰκογένεια κράτησε κατά τά Κυριακάτικα πρωινά τά παιδιά στά κρεβάτια τους, γιά νά κερδίσουν λίγο παραπάνω ὕπνο καί λίγη ξεκούραση ἀπό τό τρέξιμο ὅλης τῆς ἐβδομάδος. Ἡ Ἑλλάδα τοῦ σήμερα πρόδωσε καί ξεπούλησε τό μεγαλύτερο πολιτιστικό της ἀγαθό, πού εἶναι ἡ γλώσσα της, μέ ἀποτελέσματα τά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας νά μοιάζουν σά νά γράφηκαν στήν ξένη γλώσσα ἑνός ἄλλου λαοῦ καί ὄχι στή δική μας γλώσσα, πού ἐκφράζει τίς δικές μας ρίζες καί τό δικό μας πολιτισμό.

Παράλληλα τά παιδιά ἐμποτίστηκαν μέ τά πολύ προσεκτικά μελετημένα μηνύματα τῶν διαφημίσεων, τῶν κομματικῶν συνθημάτων, τῶν οἰκονομικῶν

συμφερόντων καί τῶν πλέον ἀνήθικων πτώσεων καί παθῶν. Τό ὄνειρο τῶν νέων τελειώνει στήν ἐπαγγελματική καί οἰκονομική τους ἀποκατάσταση καθώς καί στήν ὅσο πιά πολύ γίνεται ἱκανοποίηση τῶν γενετησίων ὁρμῶν καί τῶν πρωτογενῶν καί κατωτέρων ἐνστίκτων. Ἔτσι οἱ νέοι μας ἔμαθαν νά ζοῦν καί νά ἔρπουν στή λάσπη, ἀφοῦ κανεῖς δέν βρίσκεται νά τούς θυμίσει ὅτι πλάστηκαν γιά τά ὑψηλά καί πώς τά μουδιασμένα φτερά τους δέν δόθηκαν σ' αὐτούς γιά νά ἐφορμοῦν πρός τό γκρεμό, ἀλλά γιά νά ἐκτοξεύονται πρός τόν οὐρανό.

Τό χειρότερο, βεβαίως, δέν εἶναι ὁ τρόπος πού σκέπτονται, ζοῦν καί κινοῦνται οἱ νέοι. Τό πιά παράλογο καί ὑποκριτικό εἶναι ὅτι συνεχῶς δέχονται μία ἀδυσώπητη κριτική ἀπό τούς ἐνηλίκους, ἀπ' ὅλους αὐτούς δηλαδή πού προετοίμασαν σέ βάθος καί τούς ἔσπρωξαν ἀδίστακτα στό δρόμο τῆς καταστροφῆς. Παρατηροῦνται ἔτσι τά ὀξύμωρα φαινόμενα οἱ μεγάλοι νά ἀσκοῦν τό ἐμπόριο τῶν ναρκωτικῶν καί νά κατηγοροῦν τά παιδιά ὡς ναρκομανεῖς. Νά ἀφήνουν τή νεολαία ἀπαίδευτη καί νά κατηγοροῦν τούς νέους ὡς ἀγραμμάτους. Νά

ύβρίζονται και νά ἀλληλοπροσβάλλονται μέσα στην οἰκογένεια και μετά νά κατηγοροῦν τά παιδιά ὡς ἀγενῆ. Νά σκηνοθετοῦν, νά παράγουν και νά προβάλλουν ἀνευθυρίαστα κάθε εἶδους διαστροφικότητα και ἐκ τῶν ὑστέρων νά κατηγοροῦν τούς νέους γιά ἀνηθικότητα. Νά ἐκμεταλλεύονται τούς ἀδύνατους μέ τρόπο κτηνώδη και μετά νά κατηγοροῦν τούς νέους ὡς κυνικούς και ἀδίστακτους. Νά ψεύδονται οἱ ἴδιοι σέ κάθε εὐκαιρία και μετά νά κατηγοροῦν τά παιδιά, ἐπειδή δέν ἔχουν εἰλικρίνεια και εὐθύτητα.

Ὁ νέος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶχε κλαπεῖ ἀπό τό διάβολο και ὑπέφερε κάτω ἀπό τήν τυραννία του. Τά παιδιά τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας παραδόθηκαν στό διάβολο ἀπό τούς μεγάλους, χωρίς ντροπή και δισταγμό, και ζοῦν πλέον κάτω ἀπό τίς δικές του ἐπιταγές και ὀδηγίες. Τό ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ φρικτοῦ λάθους εἶναι τά παιδιά μας νά ταλαιπωροῦνται ἀπό τό ἄγχος, ἀπό κρίσεις πανικοῦ, ἀπό ἀμάθεια, ἀπό ἔλλειψη καλαισθησίας, ἀπό ἀμέτρητες ἐξαρτήσεις, ἀπό μή ἐλεγχόμενη βία ἐνδοσχολική, ἐνδοοικογενειακή,

κοινωνική. Ὑποφέρουν ἀπό τήν πικρή γεύση τῆς ἀδικίας, τῆς ὑποκρισίας, τῆς μοναξιᾶς, τῆς ἀπογοήτευσης. Οἱ νέοι μας ἔχασαν τά ὄνειρα καί ἐγκλωβίστηκαν στά φαινόμενα. Δέν γνώρισαν τό Χριστό καί Τόν ψάχνουν στά φτηνά καί ἀποτυχημένα ὑποκατάστατά Του. Κάθε ἡμέρα τραυματίζουν καί τραυματίζονται. Ξενυχτοῦν μέ κάθε εὐκαιρία στά κέντρα τῆς διαφθορᾶς, τρέχουν ὡς ἀλλόφρονες στή λαίμαργη γιά νειᾶτα ἄσφαλο, χοροπηδοῦν ὡς πρωτόγονοι στίς πίστες, προκαλοῦν μέ κάθε τρόπο, γιά νά ἔλθουν στό ἐπίκεντρο. Μ' ὄλους τούς τρόπους φωνάζουν «βοήθεια!», χωρίς ν' ἀκούγονται.

Οἱ γονεῖς, οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ἐνήλικοι μπροστά σ' αὐτή τήν κατάσταση ἔρχονται σέ ἀμηχανία. Τί ἀπομένει πλέον ὡς λύση; Ἡ λύση εἶναι τώρα πιά τό παράδειγμα τοῦ πατέρα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἡ λύση εἶναι τά δάκρυα καί τά γόνατα. Νά κλάψουμε πικρά καί μέ μετάνοια γιά τίς ζημιές πού προκαλέσαμε στά παιδιά μας. Νά πέσουμε στά γόνατα καί, μιμούμενοι τό σημερινό πατέρα τοῦ εὐαγγελίου, νά φωνάξουμε στό Χριστό γιά κάθε νέο

καί γιά κάθε παιδί: «Κύριε, ἐλέησόν μου τόν υἱόν»!
Ἄς ἀναθέσουμε τά παιδιά μας στή σοφία, στήν
πρόνοια, στήν ἀγάπη καί στή δύναμη τοῦ Θεοῦ.
Ἐκεῖνος πού τ' ἀγαπάει πολύ περισσότερο ἀπό
ἐμᾶς μπορεῖ νά ἀποκαταστήσει τίς ἀβελτηρίες μας,
νά θεραπεύσει τά τραύματα, νά φωτίσει τίς
συνειδήσεις καί νά χαρίσει τή σωτηρία. Ἡ προσευχή
μας στή μεγαλοσύνη Του εἶναι τώρα πλέον ἡ
τελευταία μας ἐλπίδα. Μακάρι νά τήν ἐπαληθεύσει
μέ τό ἀμέτρητο ἔλεός Του. Ἀμήν.